

Epistola către Evrei (5) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 5

Cuprinsul

Preoția lui Hristos – superioară preoției lui Aaron.....	1
O scurtă trecere în revistă a capitolelor 5-10.....	1
Premisele pentru preoție.....	1

Preoția lui Hristos – superioară preoției lui Aaron

După ce scriitorul Epistolei către Evrei a făcut o introducere a preoției lui Hristos în Evrei 2.17-18 și în Evrei 4.14-16, el o dezvoltă acum pe deplin. În capitolele următoare, el compară preoția foarte respectată a lui Aaron cu preoția lui Hristos. El arată în multe feluri că preoția lui Hristos este cu mult superioară.

O scurtă trecere în revistă a capitolelor 5-10

- Măreția Persoanei care îndeplinește slujba – Hristos, Fiul etern al lui Dumnezeu (Evrei 5.1-10).
- Preoția lui Hristos corespunde rânduiei preoției lui Melhisedec, care era superioară preoției lui Aaron (Evrei 7.1-28).
- Hristos slujește în adevăratul Loc Preasfânt din cer, în contextul noului legământ cu promisiuni mai bune, pe baza răscumpărării împlinite (Evrei 8.1-13).
- „O singură jertfă”, pe care Hristos a adus-o ca jertfă de ispășire pentru păcat (Evrei 10.12), este infinit mai mare decât jertfele de ispășire permanente, pe care marele preot din Israel le aducea anual în Ziua Ispășirii (Evrei 9.1-10,18). Jertfa lui Hristos „a desființat” (juridic) păcatul înaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.26) și a obținut „o răscumpărare eternă” pentru credincioși (Evrei 9.12). De asemenea, a obținut pentru credincioși privilegiul actual de a avea acces în prezența imediată a lui Dumnezeu (Evrei 10.19). Jertfele aduse de preoția lui Aaron nu au realizat nimic din toate acestea.

Premisele pentru preoție

În capitolul al cincilea, scriitorul abordează aptitudinea lui Hristos de a fi Marele nostru Preot. El arată că diferitele condiții necesare pentru a fi preot sunt îndeplinite pe deplin în Hristos. De fapt, datorită măreției Persoanei Sale, El depășește cu mult orice cerință! Scriitorul abordează trei puncte principale legate de aptitudinea lui Hristos pentru această slujbă.¹

¹ Vezi J.N. Darby, *The Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 7, pag. 259.

Versetele 1,2

Evrei 5.1,2: Pentru că orice mare preot, luat dintre oameni, este așezat pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, putând fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune; ...

Prima premisă este că un preot trebuie să fie „luat dintre oameni”. Adică trebuie să fie un om care a trăit și a umblat în această lume și, prin urmare, știe din experiență ce înseamnă să treci prin suferințe, încercări și necazuri comune tuturor oamenilor. Aceasta este necesar, deoarece lucrarea la care este chemat un mare preot – și anume să arate compasiune față de oameni în circumstanțele lor de viață și să-i ajute – presupune că el este capabil să intre în legătură cu ei, deoarece a trecut prin circumstanțe similare. De aceea, scriitorul spune: „El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune”.

Versetele 3,4

Evrei 5.3,4: ... și, din cauza acesteia, este dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât și pentru sine. Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron.

A doua premisă este, că El trebuia să fie chemat sau „așezat” pentru această lucrare (Evrei 5.1). Așadar, slujba preotească nu este ceva, pe care o persoană o alege ca profesie în viață. El trebuie să fie chemat pentru această slujbă de nimeni altul decât de Dumnezeu Însuși. Scriitorul afirmă: „Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron.” Prin urmare, o persoană trebuie să fie „chemată de Dumnezeu” pentru o astfel de lucrare. Istoria lui Israel relatează că cei care doreau această slujbă, dar nu erau chemați de Dumnezeu, au fost condamnați fără milă din cauza îndrăzelii lor (Numeri 16).

A treia premisă este, că preotul trebuia să aducă „daruri și jertfe pentru păcate”, pentru a le jertfi lui Dumnezeu (Evrei 5.1; 8.3; 9.9). Aceasta este o referire la diferitele tipuri de jertfe menționate în Leviticul 1-6. Aceste jertfe sunt împărțite în două categorii:

- „Darurile” sunt arderile de tot, darurile de mâncare și darurile de pace (Leviticul 1-3). Acestea sunt daruri de jertfă voluntare, care caracterizează serviciul religios. Cuvântul ebraic este „corban”, care înseamnă „a aduce un dar”.²
- „Jertfele de tăiere” sunt jertfele pentru păcat și jertfele pentru vină (Leviticul 4.1–6.7). Acestea sunt daruri de jertfă obligatorii, care caracterizează ceea ce este necesar pentru restabilirea comuniunii unui suflet cu Dumnezeu.

Scriitorul se grăbește să sublinieze un contrast clar: preoții aaronici trebuiau să aducă pentru ei înșiși o jertfă „pentru păcate” (Evrei 5.3; Leviticul 16.11). Desigur, aceasta nu era necesar pentru Hristos, deoarece El este fără păcat.

Prin expunerea acestor trei premise pentru preoție, scriitorul arată că Hristos a îndeplinit pe deplin aceste criterii și este, prin urmare, mai mult decât calificat să fie Marele Preot mare al nostru. De aceea, scriitorul spune:

² Vezi traducerea Darby, nota de subsol la Leviticul 3.1.

Versetul 5

Evrei 5.5: Așa și Hristos, nu S-a glorificat pe Sine Însuși, ca să fie făcut mare preot, ci pe Cel care I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut”.

În primul rând: În ceea ce privește natura umană, Dumnezeu a spus: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut.” Acesta este un citat din Psalmul 2, care se referă la întruparea lui Hristos. El confirmă că El a devenit Om în toate privințele – cu duh, suflet și trup. Asta înseamnă că El este pe deplin capabil să simtă împreună cu noi, pentru că El a simțit exact ceea ce simțim noi. Cu toate acestea, Hristos nu era „cuprins de slăbiciune” ca preoții aaronici (Evrei 5.2). Ca „Fiu”, El îndeplinește funcția de Mare Preot în competența propriei Persoane.

Versetul 6

Evrei 5.6: După cum spune și în alt loc: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”.

În al doilea rând, scriitorul citează din Psalmul 110, pentru a confirma numirea lui Hristos în funcția de preot. Dumnezeu spune: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Această afirmație arată că Hristos a fost numit în această funcție de Dumnezeu Însuși. El nu Și-a luat această onoare ca pe ceva pe care El Însuși l-ar fi ales; Dumnezeu L-a numit în această funcție după învierea Sa dintre morți. Spre deosebire de preoții după rânduiala lui Aaron, care mureau și transmiteau funcția altcuiva, Hristos este preot „pentru eternitate” după rânduiala lui Melhisedec.

Versetele 7,8

Evrei 5.7,8: El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită evlaviei Lui), deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; ...

În ceea ce privește faptul că Hristos „are ceva, ce să ofere” (Evrei 8.3), scriitorul răspunde în al treilea rând cu cuvintele: „El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte”. Aceasta este o referire la rugăciunea Sa din Grădina Ghetsimani. El nu a cerut să fie salvat de la moarte, pentru că tocmai de aceea a venit ca jertfă definitivă pentru păcat. Rugăciunile Lui aveau legătură cu faptul că a fost înviat „din moarte”, adică prin înviere. Scriitorul adaugă între paranteze că El „a fost ascultat datorită evlaviei Lui”. Dumnezeu I-a ascultat rugăciunile și L-a înviat dintre morți.

La întrupare, Domnul a trăit lucruri, pe care nu le mai trăise niciodată. Unul dintre acestea era ascultarea. Ca Fiu în eternitatea trecută, El era stăpânul peste toate în univers. El nu știa ce înseamnă ascultarea, deoarece nu se aflase niciodată într-o poziție în care să trebuiască să asculte. La întruparea Sa, El a devenit Om în unitatea cu Persoana Sa și a luat o poziție subordonată – aceea de a fi om – și asta însemna să trăiască în ascultare față de Dumnezeu. Era ceva nou pentru El, așa că a învățat prin experiență ce înseamnă să fii ascultător. Scriitorul spune: „deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit.” Acest pasaj ne învață că, deși era Fiu, El a trebuit să învețe ascultarea ca oricare alt om. Asta nu înseamnă că El a trebuit să învețe prin încercări și greșeli, ci mai degrabă că a învățat din experiență ce înseamnă să ascuți. Spre deosebire de alți oameni, ascultarea Lui a fost desăvârșită; nu a existat nicio încercare practică.

Versetele 9-11

Evrei 5.9-11: ... și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit de Dumnezeu „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec”, despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, pentru că v-ați făcut greoi la auzire.

El nu a adus doar „rugăciuni și cereri”, care au fost ascultate în înviere, ci a adus și jertfa supremă pentru păcat: „El, prin Duhul etern, S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14), prin care a desființat păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26). Și după ce a fost „desăvârșit” (adică înviat dintre morți), El a devenit „autor al mântuirii eterne” pentru toți cei care „ascultă” chemarea Lui prin Evanghelie. Încă o dată: aceasta este ceva ce niciun mare preot aaronic nu a putut face vreodată.

Aceste lucruri arată că Hristos a îndeplinit pe deplin toate cerințele, care I se cereau ca Mare Preot mare al nostru. Și astfel, El a fost numit „de Dumnezeu” la această slujbă „după rânduiala lui Melhisedec”. Scriitorul are multe de spus despre preoția lui Hristos după rânduiala lui Melhisedec, dar, înainte de a face aceasta, se simte obligat să facă o digresiune și să lanseze o altă avertizare serioasă împotriva căderii din credință.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-5-a12616.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017